

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 26. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_208-txt-shoot-idm649/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

fige, at er han der hvor jeg ønsker og haaber at samles med ham, og kunde han høre vor Røst, vist skulde han da vende sig bort fra de smigrende Lovtaler og smile vemodig ved mine Sandfagn. Saa lod min Tale, mine velbetænkte, paa Guds Ords, paa Sandhedens Bægt, vriede Ord: (Side 287, 292).

Dgfaa Sveits har sluttet sit livlige Tidsrum men værdelig og altsaa skinnende. Gesners Jodeler og Lavaters Folkesange ere faare Ligsalmer og Johannes Wylers Kronike en skolt Bantasteen. Ligprædiken skulde jeg sagt, men de Runesene staa mig end saa nær at de skundom fordreie mit Lungemaal. Efterat jeg dernæst har talt om Pestalozzi, den kiærlige sværmende Mand, som vil indpompe Livs-luft i Liget, vender jeg Taleren saa: i mange Maader kan man sig, at Johannes Wylers skrev sin Kronike paa Pestalozzis Bægt, som da ei heller er underligt, aldenkund de vare samtidige Landsmand; thi denne Kronikes Kiendemerker ere, en for Udslændinge fiedsoummelig, skundom smaaburn Vidtløstighed, men alt imellem Fælleblik og Kiampegreb i Menneskets og Eiderens Indvortes. Hertil kommer end, et mandigt Lungemaal og den Særhed, at en kort Anmærkning mangengang siger meer end et heelt Bladetal. Den samme Mand, der saa tit dæmmer Randes Jdræt og Begivenheders Komme med deres Marsager, ligesom hans Alders selvsløge Daarer, er den Første, som lod Pavemagt, Riddertid, og Korsrog, ja den ganste Middelalderste nogenledes Ret. Sin Christendom forlæredede han hals i Eiderens

Strøm, saa at han endog fornæstelig tilraakte Kolkene: Troer saft eller troer Intet! og fordømmer saaledes sin egen Halvhed, men kostelig tale r han mangeskeds, naar hans gode Mand raader som naar han til Tidens taabelige Bedreidelse: hvad Ondt skeer, som Præster ei bedred? lægger det korte Spørgsmaal: og hvad Godt? naar han om de gamle, troekjærlige Kirkefædre melder: af slige Mand er Christendommen ei oydiget, naar han taber sig i Beskuelsen af den gamle Luther, naar han klaroiet kalder Kants Lærebbygning: Forstandens Dankerøt, og saa tit foruden, hvilket Alle som oplæres i de boglige Konster, skulde læse hos ham selv, saavel i hans Kronike om Sveits, som i hans korte Begreb af Verdens Hidsdrie, der, i al sin Halvhed, dog er en magels Bog.

Er der virkelig med siendtlig og dadlesyg Pen man tegner saadanne Ord, er her fortiet hvad der sandru kan siges til den Hensovnes Pris? er det at haane?

Dog jeg maatte kanste ikke sige hans Keil og Mangler! hvorfor skriver man da Historie, hvorledes skal man give et tro Omrids, og dog kun tegne den ene Side?

Men han var en Kiampe og jeg er en Dværg, det er da Fornæstelse at mestre ham! men kan en levende Dværg da ikke ret godt maale endod Kiampe, naar han har en stemplet Allen? kan en Dværg ikke meget vel male en Kiampe, naar han har vige Syn og tro Haand og rette Farver? Jeg er Christen; jeg er en Dværg i den Kiampes Tjeneste for

